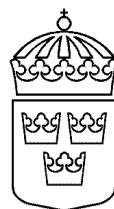

Riksdagens protokoll

1999/2000:19

Tisdagen den 26 oktober

Kl. 14.00 – 15.29

Protokoll
1999/2000:19

1 § Justering av protokoll

Justerades protokollen för den 18, 19 och 20 oktober.

2 § Anmälan om kompletteringsval till kulturutskottet

Talmannen anmälde att Moderata samlingspartiets riksdagsgrupp på grund av uppkommen vakans anmält Kent Olsson som suppleant i kulturutskottet.

Talmannen förklarade vald till

suppleant i kulturutskottet
Kent Olsson (m)

3 § Meddelande om aktuell debatt

Talmannen meddelade att på begäran av Vänsterpartiets riksdagsgrupp skulle aktuell debatt om våld med rasistisk och nazistisk bakgrund anordnas *onsdagen den 27 oktober kl. 9.00*.

Från regeringen skulle justitieminister Laila Freivalds delta.
Meddelandet hade delats ut till kammarens ledamöter.

Den inkomna skrivelsen hade följande lydelse:

Till talmannen

Begäran om aktuell debatt

Vänsterpartiet begär härmed en särskild debatt med anledning av mordet på den facklige aktivisten Björn Söderberg. Mycket talar för att mordet har politiska förtecken. Våldet i samhället trappas upp och demokratiska värden står på spel. Vänsterpartiet vill inte förbjuda rasistiska och nazistiska organisationer, men de lagar som finns måste användas för

att bekämpa politiskt våld i samhället. Säpos roll måste diskuteras. Terrordåd och hot om terrordåd är ett hot mot samhället även om det är ett fåtal personer som står för dessa handlingar.

Stockholm den 19 oktober 1999

Lars Bäckström

Gruppledare Vänsterpartiet

4 § Meddelande om frågestund

Talmannen meddelade att vid frågestunden *torsdagen den 28 oktober kl. 14.00* skulle följande statsråd närvara:

Utrikesminister Anna Lindh, justitieminister Laila Freivalds, statsrådet Ulrica Messing, näringsminister Björn Rosengren och miljöminister Kjell Larsson.

5 § Meddelande om information från regeringen

Talmannen meddelade att *torsdagen den 28 oktober omkring kl. 15.00* skulle jordbruksminister Margareta Winberg lämna information om regeringens skrivelse om jämställdhetspolitiken inför 2000-talet och

omkring kl. 15.30 skulle miljöminister Kjell Larsson lämna information om regeringens skrivelse om hållbara Sverige – uppföljning av åtgärder för en ekologiskt hållbar utveckling.

Svar på
interpellationer

6 § Svar på interpellation 1999/2000:22 om flyktingpolitiken och utbildning

Anf. 1 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Sten Andersson har frågat mig vilka åtgärder jag är beredd att vidta för att skolorna i Malmö ska kunna ge alla ungdomar nödvändig utbildning. Trots att interpellationen direkt berör skolans område och därmed är en fråga för statsrådet Ingegerd Wärnersson, har jag valt att svara då innehållet i stora delar berör integration i ett större sammanhang.

Problemet är, enligt Sten Andersson, den okontrollerade inflyttningen av flyktingar till Malmö som gör att många ungdomar med utländsk bakgrund aldrig kommer att få en god utbildning.

Inledningsvis vill jag klargöra att jag inte tror på den lösning som Sten Andersson föreslår, som går ut på att förbjuda de flyktingar som inte har arbete att flytta till Malmö. Regeringsformen tillförsäkrar varje medborgare friheten att förflytta sig inom riket. I regeringsformen slås också fast att ingen människa, vare sig med svenskt eller utländskt medborgarskap, ska missgynnas på grund av sitt etniska ursprung. En grundläggande princip i ett demokratiskt samhälle är att varje enskild individ själv måste få bestämma var hon eller han ska bosätta sig. Att på det sätt som

Sten Andersson föreslår inskränka flyktingars möjligheter att välja bostadsort är därför enligt min mening synnerligen olämpligt.

Det är ett välkänt fenomen, såväl i Sverige som i andra länder, att invandrare ofta väljer att bosätta sig i storstäder. Den enskildes val grundar sig ofta på en bedömning att det är lättare att få arbete i en större stad eller att man vill bo nära sina anhöriga. Eftersom många spontant söker sig till Malmö har Integrationsverket och Malmö kommun kommit överens om att Integrationsverket inte ska medverka till någon aktiv placering av flyktingar i kommunen, förutom i särskilt ömmande fall. Majoriteten av de nyanlända invandrarna som söker sig till Malmö gör det således på egen hand. I syfte att begränsa en alltför stor inflyttning till vissa bostadsområden har Integrationsverket även fått i uppdrag att utveckla informationen till nyanlända invandrare för att belysa för- och nackdelar med att bosätta sig i en viss kommun eller i ett visst bostadsområde. Syftet är att stärka den enskildes möjligheter att göra ett eget val av bostadsort som kan underlätta möjligheterna till framtida försörjning och delaktighet i samhällsutvecklingen.

Spontana inflyttningar medför att vissa kommuner, däribland Malmö, utsätts för större påfrestningar än andra inom vissa samhällssektorer. Förutom att Malmö kommun erhåller statlig ersättning för samtliga personer som söker sig till kommunen och som omfattas av det kommunala flyktingmottagandet, får kommunen även kompensation inom ramen för det kommunala statsbidrags- och utjämningsystemet. Riksdagen beslutade i juni i år om vissa förändringar i kostnadsutjämnningen som bl.a. innebär att kommuner med en hög andel barn och ungdomar med utländsk bakgrund får kompensation. Malmö kommun beräknas sammantaget få ett tillskott på ca 350 miljoner kronor inom ramen för de generellt höjda statsbidragen.

Det finns flera faktorer som bidrar till att vissa elever slås ut i skolan eller ger upp. Det kan vara individuella och sociala förhållanden som skolan inte har inflytande över och det kan även bero på skolans organisation, resurser och verksamhet eller agerande och attityder hos dem som arbetar i skolan. Skolverket kommer i år att få i uppdrag att kartlägga och granska undervisningen i skolor med ett stort antal elever med utländsk bakgrund. Särskilda medel kommer att avsättas för kompetensutveckling av lärare i skolor med elever med ett stort antal nationaliteter och andra språk än svenska. Inom kort kommer regeringen att göra justeringar i gymnasieförordningen för att förtydliga elevernas rätt till stödundervisning. Elevvårdens betydelse för elever i behov av särskilt stöd behöver också uppmärksammas. Regeringen har tillsatt en särskild utredare med uppdrag att göra en samlad genomgång av elevvårdens och skolhälsovårdens verksamhet och funktion samt överväga lämpliga åtgärder i syfte att höja verksamhetens kvalitet och effektivitet. Uppdraget ska vara slutfört senast den 15 december 1999.

Regeringen har också föreslagit närmare två miljarder kronor under en treårsperiod för insatser i ett antal storstadskommuner, däribland Malmö kommun. Av dessa medel är minst 150 miljoner kronor avsedda för språkutveckling i skolan och 450 miljoner kronor för förskoleverksamhet med satsning på att ge alla barn goda språkkunskaper inför skolstarten. Avsikten är att ett lokalt utvecklingsavtal ska träffas mellan regeringen och Malmö kommun som reglerar vilka insatser som ska

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

*Svar på
interpellationer*

göras. Detta avtal väntas bli klart inom kort och då kommer Malmö kommun att få del av dessa pengar.

Avslutningsvis vill jag understryka att förutom nämnda satsningar både inom skolområdet och inom storstadspolitiken är det av avgörande betydelse att vi alla lär oss att se unga människor med utländsk bakgrund som den resurs de är, inte minst i den dynamiska Öresundsregionen.

Anf. 2 STEN ANDERSSON (m):

Fru talman! Det finns två tabun i Sveriges riksdag. Man har en ovilja att ta upp de problem som uppenbarligen har följt av en i praktiken havererad integrationspolitik, i delar också vad gäller skolan. Inte ämnesplaner, inte timplaner, utan den ordning eller snarare oordning som råder i klasserna. De flesta utanför detta hus ser misslyckandena. Riksdag och regering ser dem först efteråt.

Fru talman! Jag läste häromdagen en utskrift från en debatt i Studio Ett, där Skolverkets chef medverkade. Jag och många med mig undrar om han befann sig på samma planet som många lärare och skolbarn gör i dag.

Nu kommer nya satsningar. Det har man sagt i många år. Nu ska de lyckas. Nu ska det gå bra. Tidigare erfarenheter säger oss dock att man kommer att stå här om ett år igen och säga: Det här funkar inte – det behövs nya satsningar och nya pengar.

Skälet till att jag tog upp den här debatten var att skoldirektören i Malmö har sagt att han skulle vilja ha ett tillfälligt förbud för nyblivna invandrare att flytta till storstäderna. Den situation som vi i dag har i Malmö är katastrofal, framför allt ur skolbarnens synpunkt. Jag har tidigare sagt detta, och jag förklarades då av den minister som svarade som mindre vetande. Nu säger Malmös skoldirektör detsamma som jag.

På Rosengårdsskolan i Malmö har 97 % av eleverna invandrarbakgrund. Jag kan nämna att 82 av 100 lärare där häromdagen stödde skoldirektörens uppfattning i den här frågan. Vi står alltså faktiskt inte ensamma.

Det är i dag katastrof i flera av Malmös skolor, om också inte i alla. Detsamma gäller i många andra städer i Sverige. Många elever lämnar skolan utan godkända betyg. Det är för stora klasser och klasser med många språk. Vilken lärare kan hantera en klass med kanske sex eller sju språk, där det enda gemensamma kännetecknet är att man inte behärskar svenska språket? Hur finner man sådana exceptionella talanger? I varje fall inte genom att ge dem löner på 16 000–17 000 kr i månaden, som vi i dag betalar lärarna i Sverige. Elever som borde få Icke godkänd ges betyget Godkänd bara för att man vill ha en bättre statistik.

Fru statsråd! Det kommer nu nya satsningar, men vad gör vi för de tiotusentals barn som i dag har misslyckats, fått en trist start i livet och antagligen aldrig kommer att kunna kompensera de handikapp som de har fått? Jag vet att det finns bra lärare och rektorer men också att det finns dåliga lärare och rektorer. Det finns lärare som inte vågar erkänna att de inte kan hantera sitt yrke på ett vettigt sätt. De är rädda för att bli betraktade som dåliga yrkesmän, och detta får skolbarnen lida för.

Vi har i dag, som en författare häromdagen skrev i Skånetidningarna, en förlorad generation. Det är faktiskt så, fru statsråd, att barn när de föds till världen är oskyldiga och opåverkade. De påverkas av oss vuxna, och

om de inte får några normer från oss, kan vi inte skylla på barnen om de sedan inte kan klara sig i livet.

Min fråga är alltså: Vad gör vi för de minst 10 000 barn som har fått en misslyckad start i livet?

Anf. 3 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Jag tror att vi måste göra flera olika saker för att öka integrationen och minska utanförskapet och segregationen. Det gamla systemet för flyktingmottagande var inte bra. Vi gav där inte mänskorna möjlighet att själva ordna sitt boende. De kunde bara välja ett boende på en förläggning.

Vi hade en diskussion om att alla kom på samma plats, att vi inte stimulerade eget engagemang och att förutsättningen för att få stöd från det svenska samhället var att man bodde kvar på förläggningen. Vi tyckte inte att det var bra, eftersom det grupperade människor i en passivitet.

Vi öppnade det systemet och sade: Okej, vi underlättar för människor att själva ordna sin boendeform. Detta leder nu självklart till nya frågor som vi måste vara beredda att samverka kring både från kommunernas sida, från regeringens sida och från de verk och myndigheter som mest berörs av detta.

Vi gör nu bl.a. en stor satsning på storstadsområdena. I de sju kommuner som jag pekade på i mitt interpellationssvar går vi in med 1,9 miljarder kronor. Det är inte på något sätt ett nytt projekt. Det är en långsiktig satsning, som bygger på en medveten politik. Jag tror att de flesta av oss är trötta på projekt. De är bra så länge de varar, och då slår det lite gnistor om dem, men risken med projekt är att det blir lika svart efteråt. Vi vill åstadkomma en förändring i storstadsområdena. Vi vill minska segregationen, och det gör vi både genom att arbeta med lagstiftningen och genom att tillskjuta nya pengar.

Sten Andersson och jag har tidigare från denna talarstol diskuterat vilka konsekvenser som segregationen för med sig. Vi är båda medvetna om att vi kan mäta segregationen i dag i allt från arbetslöshet till socialbidragsberoende, plötslig spädbarnsdöd och mycket annat. Skolan är viktig för att minska segregationen och för att öka tilltron till det offentliga demokratiska samhället, och språket är en förutsättning för att våra barn och unga ska kunna ta till sig kunskapen i skolan. Det kräver ibland fler lärare och mindre klasser och även extra stöd och hjälp till de vuxna som finns på skolorna.

Vi gör nu den här satsningen i storstadspolitiken. Vi riktar den mot de barn som ska in i skolan via språkförskolorna, och vi satsar på de barn som finns i skolorna genom stöd till grundskolan och till undervisningen och till de vuxna som finns där. Men vi måste också möta de vuxna som redan har passerat grundskolan eller som inte gick i grundskolan och som har bristfälliga språkkunskaper. Även det gör vi. Det finns en satsning på vuxna och språk med åtgärder för att förbättra möjligheterna för vuxna flyktingar och invandrare att komma in på den svenska arbetsmarknaden.

Det finns inget enkelt sätt att minska segregationen. Förutsättningen för att vi ska kunna lyckas är dock att vi samarbetar. Var och en av oss inser att en koncentration av många flyktingbarn i en skola självklart också kan leda till stora problem. Detta kräver extra resurser, och vi är

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

*Svar på
interpellationer*

beredda att vika en del av resurserna till de barnen för att förbättra deras möjligheter att ta till sig det nya språket och den nya kunskapen.

Jag tror inte att lösningen på de problem som vi kan se skulle vara att förbjuda människor att flytta till ett visst område. Jag är inte beredd att inskränka en grundläggande rättighet för att lösa de problem som vi i dag ser i skolan. Jag vill samarbeta med skolan, med de vuxna som finns där och med de verk och myndigheter som står närmast de personer som vi nu pratar om.

Anf. 4 STEN ANDERSSON (m):

Fru talman! Statsrådet säger att de gamla lösningarna var bra tidigare men att de inte duger i dag. Nu kommer nya förslag. Jag är dock säker på att ni om ett år är tillbaka igen med ännu nyare förslag, eftersom inte heller de som läggs fram i dag kommer att funka.

Ett litet tillrättaläggande: Jag pratar inte om bosatta i förläggningar utan om kommunplacerade, som vi hade tidigare. Staten valde ut ett alternativ som man tyckte var bra för den nyblivne asylbeviljade, så att han eller hon eller familjen skulle kunna fungera i Sverige. Man kunde kanske t.ex. välja ut en lite mindre ort.

Jag förstår att det kan vara besvärligt för en person som kommer till en ort där kanske ingen talar dennes språk, men att denne flyttar t.ex. till Malmö där alla i huset och kanske hälften av eleverna i skolan talar just detta språk ger dessvärre inga jobb. Det har vi sett.

Misslyckandet är ju i dag monumentalt. Jag ska inte rabbla statistiken för Malmö – den kan statsrådet säkert ta reda på. Jag måste säga att den som påstår att man nu minskar segregationen inte är på samma planet som jag. Det var signifikativt att de som kritiserade den författare som skrev ett brev om krisen i Malmös skolor aldrig hade varit där själva.

Det är ungefär som när det här i riksdagen ibland går upp ett pärlband av talare som säger att det är positivt med mångfalden och att invandrarerna har bra områden att bo i och bra skolor att gå i. Bor något statsråd eller någon riksdagsledamot i dessa områden, och går deras barn i de här skolorna? Det gör de inte. Det vore i så fall fenomenalt fina exempel att referera till, men så är det inte. Det här funkar inte, fru statsråd!

Till sist: Svenskar och invandrare ska ha samma möjligheter i vårt land, men det får de inte i dag. Statsrådet säger nu att Integrationsverket ska utveckla sina övertalningsförsök. Det här problemet uppstod inte i går utan har tillkommit under de senaste tio åren. När problemen blivit fokuserade kommer det bara att anslås mer pengar, men det funkar inte. Vi måste försöka få bättre lärare, dvs. lärare som vågar kritisera även politiker.

Fru talman och fru statsråd! I dag visas i alltför stor omfattning från människor, politiker och tjänstemän en skriande brist på något som är viktigt i ett demokratiskt samhälle, nämligen civilkurage.

Anf. 5 MAGDA AYOUB (kd):

Fru talman! Detta är första gången för mig.

Jag vill ställa en fråga till statsrådet om flyktingmottagningen. Man får välja fritt, men man får inte information om att ifall man kommer till de stora städerna kanske man inte får den hjälp man kan behöva.

Jag jobbar själv som tolk, och jag saknar information om vad åtgärder och insatser innebär just när man kommer till Sverige. Informationen ges snabbt. Man är villig att bo var som helst. Men efter ett tag kanske man vill komma därifrån. Då kanske man inte får möjligheterna.

Det gläder mig att ni satsar på förskolan. Det har tidigare visat sig ge bra resultat. Men nu har denna satsning tagits bort. Har ni några åtgärder på gång?

Anf. 6 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Sten Andersson sade att statsråd sällan vet vad de talar om därför att de inte bor i de områden de diskuterar. Denna gång slog Sten Andersson in en öppen dörr. Jag tar gärna den passningen.

Jag bor i Gävle kommun i stadsdelen Sätra. Det är den stadsdel i vår kommun som har den största andelen flyktingar och invandrare. Vi har den högsta arbetslösheten, vi har det största socialbidragsberoendet och vi har den högsta segregationen – i Gävles mått mätt. Jag har mina ungar i grundskolan och barnomsorgen där. Jag bor granne med arbetslösa, flyktingar och invandrare. Jag vet vad jag talar om, Sten Andersson. Det skulle aldrig falla mig in att försöka begränsa deras möjligheter att välja den kommun de ska bo i. Jag tror inte att det är rätt sätt att öka integrationen i vårt samhälle. Vi kommer längre genom att samarbeta i fråga om attityder och lagar men också genom att nationellt dela på de bördor som är resultatet av en nationell politik – och det är flykting- och invandrarpolitiken. Det är fråga om nationella åtaganden som ibland slår hårdare mot en del bostadsområden och kommuner. Då får vi vara beredda att hjälpa till och försöka finansiera och stötta de områden, skolor eller arbetsförmedlingar som behöver vårt stöd och vår hjälp. Jag är beredd att diskutera ännu mer konstruktivt vad detta skulle kunna vara.

Jag tycker inte att det gamla systemet med tvångsboende var bra. Jag vill inte tillbaka dit.

Under de senaste tre åren har Malmö kommun inte tagit emot kommunplacerade via Integrationsverket. Ändå finns det flyktingar som har flyttat till Malmö kommun. De har valt boendeort själva.

Det finns ett samarbete med Integrationsverket för kommunplaceringar. Vi förstår varandras situation. När det gäller de som har valt att flytta till Malmö själva, får vi bli bättre på det som Magda Ayoub tog upp i sin fråga, nämligen att fokusera på fördelarna med att välja mindre kommuner, fördelarna med att välja boendeform, att snabbt komma in i språkförskolor, men också att komma ut på arbetsmarknaden. Det finns i dag ett uppdrag till Integrationsverket att tillsammans med kommunerna fundera över hur vi bättre kan tala om fördelarna med att flytta till områden utanför de stora städerna.

Jag tror att det är djupt mänskligt att människor väljer att flytta till nära anhöriga som de kan identifiera sig med och kanske är släkt med i storstäderna. Vi pratar ofta här i Sverige med lite nostalgi om de flera hundra år gamla svenskbyar som finns i USA. Vi tycker ibland att det har

Prot.

1999/2000:19

26 oktober

Svar på

interpellationer

en viss charm att de fortfarande dansar kring midsommarstången, sjunger nationalsången och att de bär det svenska ursprunget med sig. Om vi tycker att det är charmigt *där*, borde det finnas någon charm av det också *här* för andra nationaliteter.

Jag inser att detta ändå betyder en del problem. Integrationen slipar kanter mot varandra. Vi får lära oss att ta hänsyn till varandra. Men jag är inte beredd att tvångsflytta människor. Jag trodde inte heller att Sten Anderssons parti, som förespråkar ökad valfrihet, var det.

Anf. 7 STEN ANDERSSON (m):

Fru talman! Inget parti är oskyldigt till det integrationspolitiska have-riet. Jag pratar som person, inte som partianhängare, i det här fallet. Det är bra att vi är tre stycken i riksdagen som bor i områden som liknar den verklighet vi ofta berömmar men som vi faktiskt sällan upplever.

Fru statsråd! Det var väl lite överdrivet att prata om midsommarstången i vissa svenskbygder i USA. Jag skulle inte likna den situationen med den situation som råder i Sverige i dag. I samband med den stora utflyttningsvågen till USA fick faktiskt många människor jobb där. Problemet i Sverige i dag är det motsatta.

Sedan var det frågan om kommunplacerade. Jag mår ibland lite illa över avsaknaden av civillurage i den svenska debatten, man slår sig för bröstet för det som är politiskt korrekt. Jag vet många kommuner där ledande företrädare säger att de har tagit emot si och så många och att de har tagit sitt ansvar, trots att de vet att majoriteten som skulle ha placerats i deras kommun aldrig har kommit dit. De har kommit direkt till Malmö, Göteborg och Stockholm. Den uppblåsta attityden är felplacerad.

Jag tror att de flesta asylsökande vid den svenska gränsen skulle svara ja på frågan om de vid asyl skulle vara beredda att under tre år, om de inte får jobb, stanna kvar i den kommun som svenska staten tycker är bäst för dem och även skulle vara bra för Sverige.

Anf. 8 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Jag har argumenterat för de satsningar som nu görs i de utsatta bostadsområdena. Jag har också klart deklarerat att vi är beredda att ompröva de instrumenten regelbundet så att de bättre svarar mot den verklighet och de problem som ska lösas.

Jag tror inte på att återgå till ett gammalt system med tvångsflyttning. Människors rätt att välja fritt är högre, bättre och större än så. Det betyder inte att jag blundar för en del praktiska problem. Men låt oss konstruktivt diskutera vad var och en av oss som politiker, som kommunin-vånare och som medmänniska kan göra för att underlätta de problemen.

Överläggningen var härmed avslutad.

Anf. 9 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Sten Andersson har frågat mig vilka åtgärder jag är beredd att vidta för att upphäva förbudet mot proffsboxning i Sverige och för proffsboxare att träna i landet.

Alltsedan lagen om förbud mot professionell boxning kom till år 1969 har det funnits en klar majoritet i riksdagen för ett fortsatt förbud mot proffsboxning. Samtidigt har stora förändringar skett i vårt samhälle under de senaste 30 åren, och vissa tidigare argument för ett förbud kan i dag ifrågasättas. Jag vill dock betona att det utredningsunderlag beträffande proffsboxningens medicinska skadeverkningar som låg till grund för beslutet om förbud år 1969 väger lika tungt i dag.

Under senare år har många nya kampsporter kommit till vårt land, och dessa attraherar många ungdomar. De nya sporterna, i likhet med amatörboxningen, lägger stor vikt vid ett korrekt uppförande och respekt för motståndaren. Samtidigt innehåller de moment av sparkar och strypgrepp som i vissa fall såväl överträffar boxning i våldsamhet som strider mot god etik och moral.

Regeringen anser att det är angeläget att få del av idrottsrörelsens uppfattning om frågor kring boxning och annan kampsport. Riksidrottsförbundet har därför fått i uppdrag att göra en kartläggning av förekomsten av nya kampsporter samt en värdering av i vilken utsträckning dessa riskerar att skada de organiserade kampsportförbundens anseende. Detta underlag från idrotten som ska lämnas under december 1999 är centralt för att regeringen ska kunna pröva boxningens relation till övriga kampsporter och närmare överväga samhällets inställning till kampsport i allmänhet.

Anf. 10 STEN ANDERSSON (m):

Fru talman! Jag medger att ämnena är lite skiftande, men så kan det bli, som man säger.

Jag tycker att det var ett bra svar. Jag väntade mig faktiskt – som alltid i den här frågan – ett rakt nej, men det blev det inte, och jag förstår varför. I dag är det så att vi har en del sporter som är tillåtna, av vilka jag menar en del saknar berättigande, men det är inte min sak – det får den enskilde avgöra – men dessa sporter är i alla fall minst lika råa, och mindre kontrollerade, än proffsboxning skulle kunna vara i Sverige.

Man har i dag proffsboxning i många länder. Att intresset är stort i Sverige kan vi se varje gång någon större boxningsmatch ska äga rum utomlands i allmänhet, och i synnerhet om det är så att någon svensk proffsboxare – för man kan inte förbjuda svenskar att vara proffsboxare utomlands – deltar i en sådan större match. Då är framför allt sportsidorna fyllda med reportage både före och efter matcherna.

Jag inser väl för min del inte det helt smarta med boxning, men jag tycker ändå att den för många ungdomar är en väg att hamna rätt i livet. Det finns många sådana exempel. Man kan även hitta motsatsen; det är jag nog medveten om.

Som jag ser det skulle svenska proffsboxningsregler kanske ha kunnat bli ett föredöme för andra. Man kunde t.ex. ha regler om att om man hade blivit nedslagen så fick det ta viss tid innan man fick lov att boxas

igen. Där tror jag att vi skulle kunna göra en god insats – även om man inte ska överskatta Sveriges insatser.

Till sist har jag bara en fråga i det här sammanhanget. Man får inte lov att idka proffsboxning i Sverige, och tydligen får inte heller en svensk – eller utländsk – proffsboxare träna boxning i Sverige. Så har jag uppfattat det. Men får man däremot lov att träna *som* en proffsboxare i Sverige? Det är en fråga jag skulle vilja ha utredd av statsrådet.

Anf. 11 PETER PEDERSEN (v):

Fru talman! Boxningssporten har ju varit omdiskuterad i Sverige länge, kan man säga. 1913 kom ämnet upp första gången i Sverige, har jag läst i en doktorsavhandling i ämnet av Mats Hellspong. Som har sagts här trädde förbudet i kraft 1970, och det gäller alltså alla former av tävlings-, uppvisnings- och träningsboxning för professionella boxare. Är man alltså professionell boxare har man så att säga yrkesförbud i Sverige. De argument som anfördes vid beslutet var framför allt att det hade en förråande inverkan på publiken, befrämjande av osunda ekonomiska intressen och medicinska skäl.

Jag uppfattade nu att statsrådet Messing var inne på att det har hänt en hel del sedan 1970, vilket man kan hålla med om. T.ex. var det runt 1970 i princip omöjligt att kunna se någon form av proffsboxning på TV. När Ingemar Johansson blev världsmästare i tungviktsboxning 1959 kunde man inte ens sända det i svensk radio, utan man fick sända det via Radio Luxemburg osv. I dag kan man i princip varje dag om man så önskar se på proffsboxning i alla de kabel- och satellitkanaler som visar det, så det argumentet har ju fallit bort. Eller anser statsrådet att det så att säga är mer förråande att titta på boxning i verkligheten än att titta på det i TV?

När det gäller osunda ekonomiska intressen kan konstateras att det finns och har funnits inom proffsboxningens värld, precis som inom alla andra idrotter eller verksamheter i samhället där stora pengar är satta på spel.

En annan sak man kan säga är att förbudet mot proffsboxning inte har varit så väldigt effektivt. I dag har vi, beroende på hur man räknar, över 20 svenska proffsboxare. Det enda förbudet leder till är alltså att de inte kan tävla eller träna på hemmaplan. De måste alltid åka utomlands i något slags ofrivillig landsflykt under tiden de tränar och ska tävla och möter alltid sina motståndare på bortaplan, vilket många bedömer som en klar nackdel för de svenska boxarna och något som faktiskt kan leda till ökad skaderisk i stället för minskad, som ju var själva tanken med förbudet.

När det gäller de medicinska skälen, som jag uppfattade att statsrådet också anförde, hävdar många att argumenten var ganska vaga och tunna när beslutet togs. Det var framför allt etiska skäl, alltså att det är oetiskt att tillåta en sport där man slår på varandra. Då skulle jag vilja veta om statsrådet har någon uppfattning om detta: Vilken är den kvalitativa skillnaden mellan amatör- och proffsboxning? För mig som har sett väldigt många matcher, både mellan amatörer och proffs, är det exakt samma sport i det här avseendet – fast det är inga pengar med i amatörboxningen.

Jag välkomnar en undersökning via Riksidrottsförbundet så att boxningen värderas på ett jämlikt sätt med övriga kampsporter.

Jag skulle vilja avsluta med att efterlysa statsrådets bedömning av de argument som framförs i en motion som kommer upp till debatt den 25 november i kammaren. Den går ut på att om vi i Sverige har rätt att förbjuda proffsboxning så har vi också, enligt mig och Svenska Boxningsförbundet, full möjlighet att sätta upp egna regler för vilka regler som ska gälla för att vi ska tillåta svensk proffsboxning. Det kan vara en rad åtgärder, t.ex. maximalt antal matcher, maximalt antal ronder, bättre utbildning av domare osv. och omfatta samma regler som man har när det gäller läkarundersökningar m.m. inom amatörboxningen.

För att anknyta lite grann till den tidigare interpellationsdebatten konstaterar jag också att väldigt många av de svenska boxare som har kommit fram, både som amatörer och som proffs, sedan 1970 har sin bakgrund i andra länder, och jag anser att boxningen är ett föredöme bland de olika idrotterna när det gäller att fostra och ta fram produkter som sedan blir föredömen för andra, både svenskar och nya svenskar.

Anf. 12 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Både Sten Andersson och Peter Pedersen pekar på just idrottens viktiga roll som fostrare. Jag tror att vi kan dela den uppfattningen. Det är många unga som både inom boxningen, inom andra kampsporter och inom resten av idrottsvärlden självklart har haft stor nytta av sitt ledarskap och sin kamratanda. Jag är mån om att den utvecklingen också ska fortsätta.

I dag är det, såvitt jag vet, fortfarande fem länder i världen som har förbud mot proffsboxning. Precis som Peter Pedersen var inne på har vi fler proffsboxare i Sverige i dag än vad vi hade då förbudet infördes.

Proffsboxare får träna i Sverige, under de regler som gäller för amatörboxningen.

Vilka argument tycker jag då fortfarande är tunga för att försvara och bevara förbudet? Ja, av de tre argument som framfördes i den utredning som läkarna stod för inför införandet av förbudet tycker jag att det är de medicinska som i så fall väger tungt i dag. Vi har självklart påverkats av den tid och det informationsflöde som vi nu lever i.

Det finns skillnader mellan proffsboxning och amatörboxning. Den tydligaste skillnaden är ju att proffsboxare har tunnare handskar och mindre skydd, men man går också längre ronder och har ofta tränat under längre tid innan man blir proffsboxare än man har gjort som amatörboxare. Den utredning som låg till grund när man införde förbudet och som tittade på de medicinska aspekterna säger att det inte alltid är farligast att få en knockout på en match. Det är farligt i sig, men inte bara det, utan det är antalet slag som man får mot huvudet, där varje slag i sig innebär en rubbning eller en skakning på hjärnan. Vilka konsekvenserna av det är exakt vet jag inte, eftersom någon stor ny undersökning inte har gjorts sedan förbudet infördes.

Jag tycker att det är viktigt att lyssna på vad idrotten själv säger och ställa förbudet mot proffsboxning i relation till det som har hänt när nya kampsporter har utvecklats, och jag kommer att avvakta de synpunkter som Riksidrottsförbundet återkommer med. Jag vill också säga att deras

Prot.

1999/2000:19

26 oktober

Svar på

interpellationer

uppdrag gäller att lyssna på både den organiserade idrotten och den oorganiserade idrotten.

Det är kanske möjligt att också införa nationella regler för proffsboxning i vårt land, t.ex. krav på datortomografi före eller efter matcher och tätare läkarkontroller. Det är möjligt. Det har jag inte tittat på, utan jag har börjat med att lyssna på vad idrotten själv tycker om det förbud som infördes och att sätta det i relation till de nya kampsporter som har vuxit fram nu. För mig är det tyngsta argumentet de medicinska skäl som fanns 1969 och som fortfarande, menar jag, är viktiga i dag.

Anf. 13 STEN ANDERSSON (m):

Fru talman! På min fråga svarar statsrådet lite klivet att en proffsboxare får lov att träna i Sverige. Men hur fungerar det enligt amatörboxningens regler? Om en proffsboxare löper en mil under en träningsrunda och en amatör kanske fyra kilometer, begår då proffsboxaren lagbrott när han springer mer än fyra kilometer eller kanske tränar 15 rundor i sträck? Att man springer 15 rundor händer ibland i samband med framför allt tungviktsmatcher vid proffsboxning. Är det sådana regler är det bara att dra ett stort streck över dem, för det fungerar alltså inte.

Man fattade beslutet en gång med tanke på att det kunde ha förråande inverkan på den tiden. Det räcker att se på video och TV för att konstatera att det förråandet inte behöver diskuteras.

Förra veckan handlade programmet Reportrarna om ungdomsbrottslighet i Malmö. Det var fokuserat till Rosengård, där problemen är rätt så stora. Där var en afrikan som kallades för Dallas, en gentleman i 60-årsåldern. Han var boxningstränare för unga pojkar. Han var ett föredöme för dem. Kan han få in dem på rätt bana och det sedan skulle visa sig att någon av pojkarna är så pass duktig att han kan få framgång som proffsboxare, då tycker jag att han ska få lov att visa sina kunskaper och färdigheter i Sverige och inte behöva, som Peter Pedersen sade, gå i landsflykt för att utöva sitt yrke som han i det läget bevisligen är skicklig i.

Anf. 14 PETER PEDERSEN (v):

Fru talman! Jag vill ganska bestämt och med i princip hundra procentig säkerhet påstå att en svensk proffsboxare inte får träna boxning i Sverige i den meningen att man t.ex. utövar sparringträning. Man kan hoppa hopprep och springa hur långt man vill, men man får inte sparra mot någon motståndare, proffs eller amatör. Dessutom är det så att om man en gång blivit proffs och fått betalt för att utöva sitt yrke kan man inte ångra sig och återgå till att bli amatör igen. Då är karriären slut om man försöker välja den vägen.

Det pågår, som statsrådet mycket riktigt tog upp, en debatt om vad som är farligast: är det att få ett hårt slag eller många hårda slag. Då kan man konstatera att även om amatörboxarna boxar kortare matcher, tre minuter gånger tre ronder brukar det vara, så boxar de många fler matcher per år än vad en proffsboxare gör. Läger man ihop det är jag nästan säker på att en amatörboxare i regel boxar fler ronder och också får fler slag än en proffsboxare. Det bör t.ex. tas upp till en ny analys. Skydden i amatörboxning hjälper inte speciellt mycket mot huvudskadorna, däre-

mot kan tjockare handskar göra det. Det är en sådan grej som man skulle kunna kräva för att vi ska tillåta svensk proffsboxning.

Jag tycker att den här debatten visar på en delvis ny attityd. Jag hoppas att när vi får en längre debatt i denna fråga – jag tror det blir den 25 november – vi kan få en ytterligare fördjupning och kanske kan komma fram till att inte ha rädslan och oviljan att utreda den här företeelsen sedd i dagens verklighet, inte som den såg ut 1970.

Anf. 15 Statsrådet ULRICA MESSING (s):

Fru talman! Jag tror nästan att Peter Pedersen hjälpte mig att svara på Sten Anderssons fråga. Det är inte reglerat i lag hur långt man får springa på träning. Det är inte fråga om den typen av nivå, däremot om vilka skydd som krävs och enligt vilka regler som man vinner en match. Där är en skillnad mellan amatörboxning och proffsboxning. Det kanske är möjligt att titta vidare på hur man skulle kunna införa en ny form av reglering för proffsboxning också i Sverige. Man behöver inte alltid anamma allt som alla andra länder gör. Låt oss vänta i den frågan.

Jag kommer att avvakta idrottsrörelsens egna synpunkter på hur den ser på proffsboxningsförbudet i relation till andra kampsporter. Under tiden är jag övertygad om att de proffsboxare som vi har i vårt land självklart är förebilder för de unga som i dag väljer att organisera sig inom boxningen, precis som andra elitidrottsmän och elitidrottsskvinnor. Efter att ha träffat Paolo Roberto har jag en känsla av att han fortfarande tycker att han är otroligt svensk och stolt över att kunna boxa i andra länder. Jag vet att han tränar väldigt aktivt i Sverige, trots att hans proffskarriär utgår från ett annat land.

Överläggningen var härmed avslutad.

8 § Svar på interpellation 1999/2000:18 om beskattning av utlands-svenskar

Anf. 16 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Carl Fredrik Graf har frågat mig vilka åtgärder jag avser att vidta för att svenskar som är bosatta utomlands får möjlighet att fullgöra sin skattskyldighet på ett smidigt sätt, utan att behöva betala skatt i två länder och först i efterhand få tillbaka en viss del av skatten.

Lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta (SINK) ska tillämpas av myndigheter och domstolar. Om en skattskyldig är missnöjd med det sätt på vilket lagen tillämpas av en myndighet kan frågan överklagas. Jag kan därför inte uttala mig om myndighetens tillämpning av lagen.

När det gäller Sveriges dubbelbeskattningsavtal med Spanien så innehåller det – precis som alla dubbelbeskattningsavtal – vissa kompromisser som är ett resultat av att de avtalsslutande staterna har olika utgångspunkter och gjort olika prioriteringar vid avtalsförhandlingen. För Sveriges del hade vi gärna sett en annan reglering när det gäller beskattningen av pensioner som betalas från den ena staten till mottagare i den

Prot.

1999/2000:19

26 oktober

*Svar på
interpellationer*

andra staten. Den nuvarande ordningen är en eftergift som Sverige gjort till Spanien.

Enligt dubbelbeskattningsavtalet får livräntor, bl.a. utbetalning på en privat pensionsförsäkring, och ATP som betalas från Sverige till mottagare med hemvist i Spanien beskattas i Sverige. Om mottagaren är begränsat skattskyldig i Sverige sker beskattning enligt den s.k. SINK-lagstiftningen, den som jag talade nyss om. Skatteuttaget är 25 % av livräntans eller pensionens belopp. Folkpension är däremot skattefri. Även Spanien som hemviststat har rätt enligt avtalet att beskatta sådan livränta och pension. Det vanliga sättet att undanröja denna dubbelbeskattning vore att Spanien som hemviststat medger avräkning av den svenska skatten emot spansk skatt. Det hade då varit tillräckligt om den skattskyldige hade betalat in eventuell mellanskillnad mellan den svenska och spanska skatten till spanska skattemyndigheter. Den skattskyldige hade då inte under någon tid behövt ligga ute med skatten i båda länderna.

Tyvärr var detta en ordning som Spanien inte kunde acceptera. De insisterade på att få den primära beskattningsrätten till denna typ av livräntor och pensioner. Som en eftergift gick Sverige med på att medge avräkning av den spanska skatten emot svensk skatt, s.k. omvänd avräkning. Problemet med denna ordning är att den spanska skatten är okänd då den svenska skatten dras, dvs. vid utbetalningen av livräntan eller pensionen. Svensk skatt återbetalas så snart den skattskyldige till svensk skattemyndighet redovisat hur stor spansk skatt som betalats på den aktuella livräntan eller pensionen.

Jag är fullt medveten om att detta system inte är det enklaste att hantera för de berörda. För många pensionärer, framför allt de som lever på små pensioner, är det naturligtvis besvärligt att tvingas ligga ute med skatt i två länder under en tid. Ordningen med Spanien infördes 1975. Det är vår policy sedan många år tillbaka att inte ta in bestämmelser av detta slag i dubbelbeskattningsavtal. Omvänd avräkning förekommer endast i några få dubbelbeskattningsavtal.

Till Finansdepartementet har inkommit framställningar om ändringar i den nuvarande ordningen. Det är emellertid förenat med svårigheter att genom ensidig lagstiftning komma till rätta med ett problem som är resultatet av en bilateral kompromiss som Sverige gjort med ett annat land. Detta gäller i synnerhet som ordningen följer av en svensk eftergift vid avtalsförhandlingarna. Vi har aldrig eftersträvat denna ordning. Jag kan i dag inte se hur en tillfredsställande lösning på denna fråga ska kunna åstadkommas utan ett alltför stort ingrepp i det befintliga regelsystemet.

Anf. 17 CARL FREDRIK GRAF (m):

Fru talman! Tack, finansministern, för svaret. I svaret ges en del besked i de här frågorna.

Jag vill börja med att ta upp den första delen, där finansministern förmodligen tänker på frågan om intyg, dvs. att svenska skattemyndigheter kräver ett intyg, som den skattskyldige som flyttat till Spanien ska visa upp, på att vederbörande faktiskt har flyttat till Spanien. Då säger finansministern att han inte kan uttala sig om myndigheternas tillämpning av lagen. Jag får då formulera följdfrågan så här: Om nu ett antal skattskyldiga överklagar nuvarande lagstiftning och får rätt i länsrätt och

kammarrätt och det händer vid upprepade tillfällen, borde inte finansministern då fundera över en förändring av lagstiftningen, för den dömande instansen tolkar tydligen lagen på ett annat sätt än vad regeringen en gång gjorde i den här frågan? Det är den första frågan när det gäller intyget.

Sedan kommer vi in på de praktiska problemen med att man får betala skatt på två ställen och att det då sker en avräkning. Svaret på interpellationen mynnar ut i att finansministern förstår problemet, men att han inte har någon lösning på det. Vi måste dock försöka att anlägga någon sorts medborgarperspektiv på detta. Ett antal människor råkar ju ut för att de måste ligga ute med sina pengar därför att de måste betala skatt i två länder samtidigt. Vore det inte då aktuellt att diskutera att avstå från SINK-lagstiftningen och konstatera att dessa personer är utflyttade? De bor i Spanien och de fullgör sin skattskyldighet i Spanien.

Det kommer att träffas ett avtal mellan Sverige och Spanien om ett utökat informationsutbyte, och det gäller en rad skatteförhållanden. Mot bakgrund av detta nya inslag behöver finansministern förmodligen inte vara orolig för att dessa pensioner kommer att beskattas i Spanien. Det var min andra fråga.

Den tredje frågan är: Hur ser finansministern på det lite udda förhållandet att en person som har flyttat till ett annat land fortfarande ska skatta i Sverige? Vilken motprestation erbjuder den svenska staten till de medborgare som har flyttat till ett annat land och som skattar för en del av sin inkomst i Sverige, men som faktiskt bor utomlands?

I andra nordiska länder har man löst problemet på ett annat sätt. Den fjärde frågan blir då: Har finansministern för avsikt att studera erfarenheterna från de andra länderna för att kunna dra några slutsatser om eventuella förändringar i svensk lagstiftning?

Man ska inte ställa alltför många frågor, för då säger finansministern att han inte har tid att svara på dem, men jag ska välvilligt ställa min tid till förfogande i den här interpellationsdebatten. Men vilket besked är det som ska lämnas till de numera tusentals svenskar som bor i Spanien? Kommer finansministern att jobba vidare med denna fråga, eller konstaterar han att detta är för svårt och att man inte kan göra någonting åt saken?

Anf. 18 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Om en i utlandet boende person erhåller lön eller pension från Sverige på grund av arbete som utförs i Sverige föreligger alltså skattskyldighet i Sverige, enligt en särskild lagstiftning. Skälet till att Sverige och flertalet andra länder håller fast vid detta beskattningsanspråk är att pensionerna finansieras från Sverige. I motsats till Carl Fredrik Graf är jag mera mån om svenska statens skatteintäkter än vad han är.

Jag konstaterar också att flertalet länder tar ut skatt på pensioner som betalas till icke bosatta i landet. Inom Norden är det Sverige, Danmark och Finland som håller hårt på denna princip och inte är beredda att göra avsteg från den i ett dubbelbeskattningsavtal.

Jag tycker att det är viktigt att vi håller fast vid en princip, och vi kan naturligtvis inte ensidigt upphäva ett dubbelbeskattningsavtal. Jag har redogjort för att vi från svensk sida gärna hade sett en smidigare tillämpning av det här systemet, men det har inte varit möjligt genom det dub-

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

*Svar på
interpellationer*

belbeskattningsavtal som vi har med Spanien. Framtiden får utvisa om det vid en revidering kan bli möjligt att få till stånd en bättre tingens ordning.

Jag vill upprepa det som jag sade tidigare, att jag inte vill ge mig in i någon bedömning av myndigheters hantering av den här typen av fall. Det kan föreligga olika omständigheter i olika fall, och därför vore det fel av mig att göra en bedömning och dra slutsatser av de enskilda fall som har avgjorts av olika myndigheter.

Huvudprincipen är naturligtvis att om man är angelägen om svenska statens skatteinkomster kan man inte – som interpellanten vill – vara lättsinnig och efterskänka varje form av skatter och säga att vi från Sverige, bara för att det är krångligt, inte längre gör några anspråk på skatt, allrahelst som pensionerna trots allt grundar sig på utbetalning från Sverige. Sverige har då ett intresse av att tillämpa systemet fullt ut och att inte ge upp sin del av dubbelbeskattningsavtalet.

Anf. 19 CARL FREDRIK GRAF (m):

Fru talman! Detta inlägg från finansministern var ju väldigt avslöjande. Den saknade varje form av medborgarperspektiv. Det anslaget som finansministern har är att det är omsorgen om statens finanser som det handlar om. Det faktum att ett antal människor får betala skatt i två länder och sedan genom ett krångligt förfarande göra en avräkning bekymrar inte finansministern, men det gör mig bekymrad.

Jag återgår då till min första fråga om intyget. Jag frågade rent allmänt: Om det nu är så att svenska domstolar dömer på ett annat sätt än lagstiftaren från början hade tänkt sig, finns det då inte anledning för lagstiftaren att fundera över hur det kunde bli på det sättet? Det finns kanske anledning att analysera och förtydliga denna lagstiftning. Det är en allmän fråga som jag nog tycker att finansministern har anledning att ha synpunkter på.

Finansministern sade att pensionerna utbetalas från Sverige. Jag tror att vi måste bredda vår syn på detta i takt med att människor i en helt annan utsträckning än tidigare kommer att öka sin rörlighet, både inom EU-länderna och i länder utanför den europeiska unionen i framtiden. Dessa individer har ju trots allt tjänat in sin pension. Det väsentliga är att den beskattas, och då tycker jag att det är rimligt att man i den uppkomna situationen kan fundera över om det inte är lämpligt att låta beskattningen ske i det nya hemlandet.

Skattenivåerna i Spanien är inte dramatiskt lägre än vad de är i Sverige. Därför behöver man inte vara orolig för att dessa personer skulle hamna i en skattemässigt gynnsammare situation än andra svenskar, om det nu är det som finansministern är orolig för.

Men det viktiga är ändå: Vad avser finansministern att lämna för besked på de skrivelser som enligt svaret har kommit in? Är det att man låter frågan passera utan åtgärd, eller att man på olika sätt kommer att lämna förslag som innebär att svenska medborgare inte ska behöva ligga ute med pengar en viss tid när de betalar skatt i två länder?

Anf. 20 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! I motsats till Carl Fredrik Graf är jag angelägen om att ta ansvar för alla svenska medborgare och för alla svenska skattebetalare och inte bara låta någras intressen vara avgörande. Jag tycker att det är ganska avslöjande när Graf säger att eftersom det inte är så stor skillnad på skattesatserna mellan Spanien och Sverige, kan skatteinkomsterna gott tillfalla Spanien. Jag trodde att vi, inte minst i denna kammare, hade ett ansvar för landets medborgare och därmed också för landets skattebetalare och ekonomi. Nu tycks det plötsligt vara mera Spaniens ekonomi som Graf ägnar sitt intresse åt och inte svensk ekonomi.

Jag har redovisat att det dubbelbeskattningsavtal som vi har innehåller en del oförmligheter som vi från svensk sida inte hade önskat, men eftersom ett dubbelbeskattningsavtal per definition förutsätter två parter samtycke har vi tvingats att göra en del kompromisser, och vi kan inte ensidigt ändra i ett sådant dubbelbeskattningsavtal. Jag antar att Graf inte heller vill göra gällande att vi ensidigt skulle göra en sådan ändring.

Då verkar det något uppgivet från Grafs sida när han säger att den svenska staten borde avstå från anspråk därför att den spanska staten ställer krav på att det ska vara krångligt. Då får i stället alla inkomster gå till Spanien. Jag tycker att det verkar utomordentligt uppgivet. Dessutom är det ganska föraktfullt mot alla de svenska medborgare och skattebetalare som i det fallet skulle få stå för mellanskillnaden.

Anf. 21 CARL FREDRIK GRAF (m):

Fru talman! Det som är uppgivet är trots allt att finansministern inte har något besked till de pensionärer som är berörda. Jag har självfallet inte någon omsorg om spansk ekonomi. Det där är bara ett sätt att här i debatten gå runt kärnfrågan hur man skulle ändra på detta.

Jag anser fortfarande att den pension som man har tjänat in under den tid som man har arbetat ska man ha rätt att få ut på ett rimligt sätt. En enskild medborgare ska inte behöva lida av det förhållandet att två stater inte har kunnat komma överens och inte har kunnat hitta en vettig administrativ rutin för hur dessa skatter ska tas in. Då är det i första hand den svenska regeringens uppgift att å dessa medborgares vägnar försöka hitta en lösning som gör att problemet undanröjs.

Fru talman! Avslutningsvis tolkar jag tyvärr detta som att finansministern inte har för avsikt att gå vidare med denna fråga. Jag beklagar det. Jag hade önskat ett besked om att finansministern avsåg att ta upp förnyade diskussioner med Spanien för att man ömsesidigt skulle ha kunnat förändra dubbelbeskattningsavtalet, eller alternativt att man skulle ha skaffat sig en annan inställning när det gäller lagen om statlig inkomstskatt för utomlands bosatta.

Anf. 22 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Jag noterar till sist att Carl Fredrik Graf verkar helt ointresserad av vilken typ av skatteinkomster som den svenska staten kan få genom ett dubbelbeskattningsavtal. Ett dubbelbeskattningsavtal ska ju reglera möjligheterna för båda länderna att tillvarata sina intressen. Graf lägger sig platt för den ena parten och säger att om det är krångligt så får väl den svenska staten avstå från sina anspråk och så får den andra staten ta hem hela vinsten, dvs. hela skatteintäkten.

Prot.

1999/2000:19

26 oktober

Svar på

interpellationer

Jag tycker att det är ett synsätt som inte visar någon stor respekt varken för svenska skattebetalare eller för den svenska statens ekonomi.

Överläggningen var härmed avslutad.

9 § Svar på interpellation 1999/2000:26 om fastighetsskatten

Anf. 23 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Carl Fredrik Graf har frågat mig vilken strategi regeringen har när det gäller fastighetsbeskattning både på kort och på lång sikt samt om jag avser att låta de nya omräkningstalen slå igenom fullt ut år 2001.

Det finns för närvarande två utredningar som sysslar med frågor på fastighetsbeskattningens område, nämligen Fastighetstaxeringsutredningen och Fastighetsbeskattningskommittén. Båda utredningarna kommer att avslutas så att det kommer att vara möjligt att ta ställning till deras olika förslag under nästa år. Innan dess är jag inte beredd att uttala mig om hur den framtida fastighetsbeskattningen ska utformas. Detta gäller också frågan om omräkningstalen för år 2001.

Eventuella åtgärder på fastighetsbeskattningens område måste också ställas i relation till de aviseringar och förslag om inkomstskattesänkningar som regeringen redovisat i budgetpropositionen för år 2000.

Jag har nyligen svarat på liknande frågor ett stort antal gånger här i kammaren.

Anf. 24 CARL FREDRIK GRAF (m):

Fru talman! I går träffade jag en komvuxklass hemma i Halmstad, och vi talade om politikerrollen och arbetet i riksdagen. Vi förde en diskussion kring demokratifrågor och andra saker. Det var en mycket spännande diskussion vi hade i den klassen. Jag frågade vilka krav som de tyckte var de viktigaste att kunna ställa på politiker, och det som flera genomgående sade var detta: Vi vill ha mer av raka besked och klara ställningstaganden, så att vi vet var politikerna finns i debatten.

Fru talman! När jag fick det här interpellationssvaret till min bostad på telefax var jag tvungen att ringa kammarkansliet och fråga var sidan 2 fanns. Svaret var så kort och intetsägande att jag trodde att det fattades något. Men jag fick beskedet att det inte var mer än det som finansministern nu har läst upp.

Det gör mig orolig, men inte bara mig. Det är många människor runtom i landet som är oroliga för hur utvecklingen av fastighetsbeskattningen ska slå. Många lever på marginalen och kan konstatera att skattekostnaden för boendet är väldigt hög och riskerar att bli ännu högre. Regeringens besked uteblir.

Jag frågade i min interpellation om strategi, och det skulle möjligen kunna jämföras med tillvägagångssätt eller planläggning. Svaret är "vänta och se". Samma "strategi" valde regeringen när det gäller reavinstreglerna för fastighetsbeskattning. Vi väntade och väntade och väntade, och sedan kom budgetpropositionen i höst och man sade att det inte blir någonting. Möjligen skulle jag vid sidan av detta kunna säga att det i

utskottet i dag uppmärksammades att det inte blir något förslag ”nu” just när det gäller reavinstreglerna. Det lilla ordet ”nu” kan alltid väcka intresse. Blir det någon annan gång, eller är övergångsreglerna när det gäller reavinstbeskattningen nu avklarade en gång för alla och vi har bara en huvudregel?

Min fråga är: När är finansministern beredd att ta en seriös diskussion om fastighetsbeskattningen? Är det när utredningarna är klara, och är det i så fall nästa höst, år 2000? Det innebär att många människor kommer att få sväva i osäkerhet i över ett år om hur omräkningstalen kommer att slå igenom och de förväntade höjda basvärdena som blir följden av småhustaxeringen år 2002 – för övrigt mitt i valrörelsen.

Människor har anledning att vara oroliga, eftersom det i finansministerns egen budget står att det blir skattehöjningar på ca 6,6 miljarder kronor. Basvärdena för småhus är då inte medtagna år 2001.

Min fråga är: När kommer utredningarna att vara klara? När är finansministern äntligen beredd att ta en seriös debatt om de här sakerna? Eller ska vi bordlägga all debatt till hösten nästa år?

En annan delfråga när det gäller fastighetsbeskattningen är: Ska man betala förmögenhetsskatt på fastigheten? Varför ska i så fall gifta par behandlas hårdare ur skattesynpunkt än de som sammanbor? Det här hänger samman med att taxeringsvärdena i dag är så höga att man kommer över gränsen för förmögenhetsbeskattning. Om man samtidigt har en obelånad villa, vilket kan vara fallet om man har haft den under lång tid, uppstår denna ofullkomlighet. Här finns alltså en rad punkter där finansministern borde agera omgående för att kunna lämna besked till människor.

Det är väl så, som i den förra frågan, att socialdemokraterna inte har ett medborgarperspektiv på fastighetsbeskattning utan ser i första hand till statens intäkter och gör ingen analys av hur de höjda skatterna slår på familjenivå. I sina kalkyler räknar man bara med vilka förändringarna blir för statsbudgeten.

Jag tycker att detta är beklagligt. Jag hoppas att vi här i dag, finansministern, ska kunna föra en debatt som visar att regeringen har intresse för den här frågan, vilket många medborgare har.

Anf. 25 CARL ERIK HEDLUND (m):

Fru talman! När jag läste finansministerns svar på Carl Fredrik Grafts interpellation slog det mig att det var i kortaste laget. Nu säger finansministern att den här frågan har diskuterats flera gånger tidigare och att det inte finns så mycket nytt att säga.

Jag har då en fråga: Har finansministern inte tagit något som helst intryck av att stora delar av Sveriges befolkning hyser en stor oro inför framtiden? Man ser att fastighetsskatten stiger. Det finns många äldre personer som har sparat och amorterat på sina hus. Om de råkar bo i attraktiva lägen ser de nu hur fastighetstaxeringen stiger. De har knappt råd att bo kvar, som de har planerat, utan tvingas flytta.

När det gäller näringslivet brukar man säga att det ska vara fasta och klara spelregler. Det är någonting som alla svenskar måste ha när det gäller att kunna planera för sin framtid. Har finansministern inte tagit intryck av de demonstrationer som har förekommit på Mynttorget under flera år, där vittnen har berättat hur svårt det är?

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

*Svar på
interpellationer*

Jag har två konkreta frågor till finansministern. Den ena gäller den grundprincip som vi har när det gäller beskattning, nämligen att vi ska ha skatt efter betalningsförmåga. Jag skulle gärna vilja att finansministern här i kammaren förklarar hur denna princip tillämpas när det gäller fastighetsbeskattningen. Vilken betalningsförmåga genereras från fastighetsbeskattningen?

Den andra frågan är direkt kopplad till finansministerns svar på Carl Fredrik Grafts interpellation. Det gäller Fastighetsbeskattningskommittén, som finansministern återopade. I direktiven till den sägs det klart att utredningen ska pröva olika förändringar av fastighetsskatteuttaget inom ett totalt sett oförändrat skatteuttag. Det är alltså en form av nollsummespel; vi flyttar från det ena till det andra. Hur stämmer detta med de beräkningar som Carl Fredrik Graf har refererat, att skatten med oförändrade regler men med högre taxeringsvärde ska kunna ge så mycket som 4,9 miljarder redan år 2001?

Anf. 26 MARIETTA DE POURBAIX-LUNDIN (m):

Fru talman! Av svaret att döma verkar det som om finansministern inte vill ha en debatt i den här frågan. Det är inte ovanligt när det gäller känsliga frågor för socialdemokraterna. Jag hoppas att det jag säger nu är fel och att vi får en bra debatt här i dag.

Det är viktigt, eftersom den här frågan berör alla medborgare i Sverige – såvida man inte bor i en husbåt, husvagn eller tält, då man kanske inte berörs av fastighetsskatten. Annars berörs alla, vare sig man bor i villa, radhus, hyreshus eller bostadsrätt – allt berörs av fastighetsskatten. Därför vill många medborgare ha svar på de frågor som vi ställer i dag.

Ännu mer oroade blir folk när de får veta att finansministern i budgetpropositionen säger att statens intäkter för fastighetsskatt ska öka med 6,6 miljarder år 2001. Det är ju någon som ska betala det, någon av kött och blod. Det är medborgarna som ska betala detta – eller hur, finansministern? Det är min första fråga.

Min andra fråga gäller det som finansminister skriver i sitt väldigt korta svar:

”Eventuella åtgärder på fastighetsbeskattningens område måste också ställas i relation till de aviseringar och förslag om inkomstskattesänkningar som regeringen redovisat i budgetpropositionen för år 2000.”

Jag undrar då om finansministern tänker gå efter principen att det man förlorar på gungorna tar man igen på karusellen, dvs. om man sänker inkomstskatten måste man ta igen det på fastighetsskatten.

Jag har en tredje fråga till finansministern. Som finansministern mycket riktigt säger har frågan varit uppe förut här i kammaren. Det beror på att finansministern har gjort uttalanden om att det inte ska bli några extrema skattehöjningar. Jag tycker att vi aldrig får något svar från finansministern om de 6,6 miljarder kronor som regeringen nu har tänkt att ta in på fastighetsskatt nästa år är extrema skattehöjningar eller inte.

Anf. 27 CATHARINA HAGEN (m):

Fru talman! Jag har här noterat att finansministern inte vill svara på Carl Fredrik Grafts interpellation när det gäller själva sakfrågan. Finansministern hänvisar till de två utredningar som sitter för att diskutera fastighetsbeskattningen och säger att han vill vänta med att ge svar tills

dessa utredningar är klara. Men Carl Fredrik Graf har ju inte frågat hur fastighetsskatten i detalj ska utformas, utan han har frågat om strategin, vilket är någonting annat.

Det är väldigt viktigt för många medborgare att få en indikation på hur fastighetsskatten kommer att slå i framtiden. Många familjer står i begrepp att t.ex. byta bostad, och fastighetsskatten är en stor utgift i dag. Dessa familjer är säkert väldigt måna om att veta om fastighetsskatten kommer att fortsätta öka i kronor räknat eller om det finns någon chans till en minskning av fastighetsskatten.

Därför vill jag vädja till finansministern att ge ett tydligare svar på frågan om hur fastighetsskatten ska ändras.

Jag kan hänvisa till finansministerns svar där han skriver att det finns två utredningar som sysslar med frågor på fastighetsbeskattningens område. Min konkreta fråga är: Kommer dessa utredningar att syssla också med nivån på fastighetsbeskattningen och inte bara med själva utformningen av den? Det är alltså inte bara hur den ska läggas ut som är viktigt, utan det är också nivån som är viktig för de enskilda medborgarna. Detta är min viktigaste fråga till finansministern.

Anf. 28 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Sedan jag tillträdde som finansminister för ett halvår sedan har jag minst en gång i månaden diskuterat den här typen av frågor om fastighetsbeskattning med moderata riksdagsledamöter. Jag inser att jag kommer att få göra det minst en gång i månaden åren framöver också, därför att jag ser att Moderaterna naturligtvis har ett enda syfte, nämligen att alla skatter ska sänkas nu och omedelbart.

Jag inser också att Carl Fredrik Graf som ny skattepolitisk talesman för Moderaterna efter Bo Lundgren i skatteutskottet gärna vill köra debatterna i repris ett tag framöver. Jag ställer gärna upp på den här reprise-ringen och kan gå igenom argumentationen en gång till.

Den fråga som det här gäller har jag ett antal gånger gett klart besked om, och jag vill gärna upprepa det, nämligen att de utredningar som pågår om fastighetsskatten ska slutföras. För Moderaterna, som har bestämt sig på förhand, behövs inga utredningar om resultatet. De behöver inget övervägande över huvud taget, utan de har från början bestämt sig för att man ska minska fastighetsskatten liksom alla andra skatter.

Graf gör naturligtvis också försöket att väva in förmögenhetsbeskattning, kapitalbeskattning, inkomstbeskattning och alla andra skatter för att göra detta till en stor skattepolitisk debatt. Det skulle vara frestande att göra det här till en stor skattepolitisk debatt och konstatera att den som vill ta in kraftigt mycket mindre i skatteinkomster – 70–80 miljarder mindre – också måste ha mindre utgifter. Det vill naturligtvis Moderaterna ha eftersom man vill sänka arbetslöshetsersättningen, försäkringsersättningen och sjukersättningen. Man minskar insatserna för vården, skolan samt omsorgen om barnen och de äldre. Man minskar hela den gemensamma sektorn, hela vår välfärd. Det är klart att då behöver man inte så mycket skatteintäkter.

För oss socialdemokrater är det viktigt att ha skatteintäkter för att betala en bra välfärd, en bra utbildning för våra barn och våra ungdomar, en bra högskola, en bra studiemedelsreform, som vi genomför nu, och en

Prot.
 1999/2000:19
 26 oktober

Svar på
 interpellationer

rad andra insatser för barnfamiljer, pensionärer och andra grupper. Därför är vi angelägna om ett bra skattesystem och bra skatteintäkter.

Vi har ändå gjort en avvägning i årets budgetproposition. Samtidigt som vi gör den här satsningen på vården, skolan och omsorgen har vi sett att det finns ett utrymme för att sänka skatten för vanliga inkomsttagare med över 10 miljarder kronor nästa år och för företagen med 3–5 miljarder kronor de kommande åren.

Jag förstår att det smärtar Moderaterna att se att en socialdemokratisk regering sänker skatterna på ett finansierat sätt, dvs. att vi finansierar skattesänkningen i motsats till Moderaterna som aldrig finansierar sina skattesänkningar.

Mitt enda svar som är kort – det medger jag, eftersom det är en upprepad fråga och ett upprepat svar – är att vi vill avvakta de utredningar som pågår när det gäller fastighetsbeskattningen innan vi återkommer nästa år med förslag till eventuella ändringar i fastighetstaxeringssystemet.

Alla propåer om att det i budgetpropositionen står att vi nästa år ska höja skatten med 6–7 miljarder kronor är alldeles felaktiga. Det är ingen fastighetstaxering som höjs nästa år. I budgetpropositionen står det att om det nuvarande systemet inte kommer att ändras kommer det att innebära ett ökat skatteuttag år 2001. Det är just för att vi vill ändra det nuvarande systemet som vi har tillsatt utredningarna, som ska slutföras inom den närmaste tiden, för att återkomma i frågan.

Svaret är alltså mycket tydligt att vi, i motsats till Moderaterna, är angelägna om att vi har skatter för att betala en utbyggd välfärd. Vi avser att ta ställning till fastighetstaxeringen när det väl finns ett underlag, i motsats till Moderaterna som redan har bestämt sig för att sänka skatterna och därmed inte är lika intresserade av att bygga ut välfärden, som vi ska använda våra skatteinkomster till.

Anf. 29 CARL FREDRIK GRAF (m):

Fru talman! Efter detta inlägg i den allmänpolitiska debatten skulle jag vilja hälsa Bosse Ringholm välkommen till den skatterunda som vi ska ha i slutet av november. Vi kan ta den allmänpolitiska skattedebatten då, så stanna kvar efter finansutskottsrundan och delta i skatteutskottsrundan. Det ser jag verkligen fram emot.

Bosse Ringholm har gjort ett riktigt konstaterande, nämligen att vi moderater ofta kommer att ställa den här frågan till Bosse Ringholm och regeringen eftersom vi tycker att beskedet uteblir.

Sedan gör Bosse Ringholm sig skyldig till en rad felaktiga påståenden om vår politik i största allmänhet. Han säger exempelvis att våra skattesänkningar är ofinansierade.

Fru talman! På den punkten har Bosse Ringholm helt fel. Han vet om att han har fel, men han försöker att knipa poäng i debatten med felaktiga påståenden och med förhoppningen att allmänheten kanske inte har läst alla de moderata motionerna. Det tycker jag är en beklaglig debatteknik, finansministern.

Men nu var ju frågan vilken strategi regeringen har när det gäller fastighetsbeskattningen. Det restes ett antal frågor från oss moderata riksdagsledamöter här. Finansministern ville inte på någon enda punkt kommentera dem, utan konstaterade att utredningarna blir klara någon gång

nästa år. Men jag tror inte att det räcker att ha det perspektivet, utan man måste ha ett perspektiv som utgår från medborgarens situation.

Flera av oss var här inne på att man måste kunna planera sin framtid. En investering i boendet är i regel den största affärstransaktion som en vanlig medborgare gör. Då duger det inte att det i regeringens tabellverk för de sista åren i den budgetproposition som nu föreligger konstateras att skatten kommer att höjas med 6,6 miljarder om ett par år och att man återkommer på hösten nästa år med slutliga besked.

Jag tycker, finansministern, att vi borde föra en debatt i dag eller i vart fall i höst som klarar ut vad finansministern och regeringen har för ambitioner. Är det fråga om att ändra en teknisk lösning, eller har man faktiskt ambitionen att försöka få ned skattetrycket när det gäller fastighetsbeskattningen och lösa ofullkomligheter som har uppstått i kombination med förmögenhetsskatten och reavinstreglerna?

Jag begränsar mig till dessa följdfrågor, fru talman, och hoppas att finansministern åtminstone antydningssvis kan återkomma till dessa.

Anf. 30 CARL ERIK HEDLUND (m):

Fru talman! Jag ställde några konkreta frågor till finansministern som just rörde ämnet för den här interpellationen, nämligen de strategiska frågorna.

Jag ställde en fråga om detta med skatt efter betalningsförmåga som en övergripande princip i skattelagstiftningen och hur den rimmar med fastighetsbeskattningens karaktär. Det fick jag inte ens en antydning till svar på, men den frågan tycker jag är central. Som jag också var inne på i mitt förra inlägg handlar det om personer som har skaffat sig ett hus och sett till att ha amorterat ned skulderna. Man har tänkt sig att man ska kunna bo billigt när man blir pensionerad. Om huset nu råkar ligga i ett s.k. attraktivt område i någon av Stockholms förorter, i skärgården, i Göteborg eller liknande, så stiger fastighetsskatten. Planerna på den sköna ålderdomen då man tänkt sig att ha det bra kullkastats och man kommer att få gå från hus och hem, som det heter. Det tycker jag inte är anständigt ur ett medborgarperspektiv.

Därför vill jag åter en gång upprepa frågan om finansministern har övergivit principen om att man ska betala skatt efter betalningsförmåga.

Anf. 31 MARIETTA DE POURBAIX-LUNDIN (m):

Fru talman! Finansministern kan undvika dessa debatter varje månad genom att i dag ge ett rakt besked. Det är ganska enkelt. Jag tycker inte att jag fick svar på någon av mina frågor. Den fråga som jag ska rikta in mig på nu är frågan om finansministern tänker ta igen på gungorna det han förlorar på karusellen, dvs. om han ska ta igen en sänkning på inkomstskatten på fastigheter. Fastigheter kan ju inte flytta från Sverige, medan mycket annat kan flytta från Sverige. Det är ganska nödvändigt med en bättre framförhållning för medborgarna vad beträffar det som kommer att gälla om ett år.

Med moderaternas förslag skulle en person som bor i en normalstor villa i Stockholm få 1 000 kr mindre i fastighetsskatt per månad. Det säger en del om skillnaderna i synsätt när det gäller hur man beskattar medborgarna i Sverige.

Prot.

1999/2000:19

26 oktober

Svar på

interpellationer

Jag har inte så mycket talartid kvar, men jag tänker ställa två frågor till finansministern. Han hänvisar hela tiden till de utredningar som pågår. Det ska komma besked till riksdagen nästa år. När ska dessa två utredningar vara klara? När kommer det att läggas ett förslag till kammaren om utformningen av fastighetsskatten, frysningen och alla omräkningstal, t.ex.?

Anf. 32 CATHARINA HAGEN (m):

Fru talman! Jag måste få kommentera finansministerns svar till oss när det gäller frågan om fastighetsskatten. Finansministern vill sätta likhetstecken mellan höga skatter och hög välfärd, och så är det verkligen inte. I själva verket har Sverige genom sitt oändligt mycket högre skatteuttag en lägre välfärd än de flesta andra länderna inom EU. Vi har sjunkit långt tillbaka i välfärdslistan. Det kommer att ta väldigt många år innan vi kommer att komma i fatt de andra länderna även om vi har en något högre tillväxttakt. Det är verkligen inte så att höga skatter är hög välfärd.

Nu var det egentligen inte det vi diskuterade. Vi ville veta lite grann om hur finansministern ser på fastighetsskatten på lång sikt. Vi har frågat efter strategin när det gäller fastighetsskatten – inte efter kortsiktiga lösningar. Själva ordet strategi betyder långsiktig planering. Det andra man tar upp, på kort sikt, gäller mer taktiska frågor. Det är inte det vi frågar efter, utan vi vill veta vad som är socialdemokraternas strategi när det gäller fastighetsskatten.

Jag tycker att det är fel att blanda in alla möjliga skattefrågor i denna interpellationsdebatt, som finansministern gör. Det är bara för att villja bort begreppen. Vi vill verkligen ha ett klart besked nu. Hur tänker socialdemokraterna i frågan om fastighetsskatten? Vilka principer har man? Vilken logik har man?

Anf. 33 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Alla moderater som har deltagit i diskussionen vill sänka alla skatter nu och omedelbart. Ingen av de moderater som har talat här ser något som helst samband mellan skatteintäkter och vår välfärd, men det finns ett samband. När moderaterna hade möjlighet att vara i regeringsställning i början på 1990-talet och sänkte skatter på ett ofinansierat sätt rasade Sveriges välfärd mer än någonsin. Arbetslösheten flerdubblades på kort tid. Statsskulden sköt i höjden med hundratals miljarder. Vi fick en inflation och en ränteutveckling som var oerhörd.

På kort tid – fem år – har svensk ekonomi restaurerats med en socialdemokratisk politik och av en socialdemokratisk regering. Jag förstår att det smärta moderaterna att nu inse att Sverige jämfört med andra länder i Europa – med våra EU-kollegor, exempelvis – har den snabbaste sysselsättningsökningen, är det land som minskar arbetslösheten mest av alla just nu, är det land som har de allra minsta prisökningarna och är det land som har den allra bästa tillväxten just nu. Jag förstår att det smärta moderaterna att inse detta faktum.

Vi vill inte äventyra en sådan ekonomisk utveckling. Vi vill inte äventyra en sådan välfärdsutveckling genom att lova att vi ska sänka alla skatter omedelbart och nu, som moderaterna vill göra. Vi har i stället valt att i propositionen vad gäller budgeten för nästa år säga att vi ska fort-

sätta att bygga ut skolan. Vi ska genomföra studiemedelsreformen. Vi ska fortsätta bygga ut barnomsorgen och äldreomsorgen. Vi ska satsa på sjukvården. För detta behövs det naturligtvis ordentliga skatteintäkter till staten.

Men samtidigt som vi konstaterar att vi kan göra denna utbyggnad av den gemensamma välfärden ser vi att det finns möjlighet att för första gången på över tio år sänka skatter för hela den del av svenska folket som är löntagare och som betalar s.k. egenavgifter de kommande åren. Alla löntagare som betalar egenavgifter kommer också att få skattesänkning. Det, tillsammans med en särskild låginkomstskatterabatt som vi föreslår, innebär att det är de sämst ställda grupperna som får de verkliga skatterabatterna.

Jag förstår att moderaterna jagar på område efter område och själva tar upp alla andra möjliga skatter kring förmögenhetsbeskattning och kapitalbeskattning till diskussion, men vår prioritering har varit att det är inkomster i första hand för vanliga inkomsttagare som vi ska påverka via sänkta skatter. Sedan ska vi se till att vi i kombination med det kan bygga ut välfärden.

Jag kan svara en av interpellanterna, som frågade när det kommer förslag på fastighetsbeskattningsområdet. Det kommer i nästa budgetproposition nästa höst. Det är det naturliga tillfället, eftersom vi ser fastighetsbeskattningen som en del av hela vår skattepolitik. Den ska inte brytas loss från helheten, utan då får man se vilket utrymme det finns och hur det kan gå ihop. Var och en kan se att det förslag som vi har lagt från regeringens sida i höst kring skattepolitiken i dubbelt så stor utsträckning gynnar just låg- och medelinkomsttagare som andra inkomsttagare. Det är naturligtvis en sådan fördelningsmodell som vi vill ha också i fortsättningen, i motsats till moderaterna, som har helt andra prioriteringar.

En socialdemokratisk regering kommer aldrig att föreslå några skattesänkningar som ska betalas antingen av sänkt sjukersättning, som moderaterna föreslår, sänkt a-kassa, som moderaterna föreslår, eller av våra barnbarn i framtiden via jättestora statliga underskott och via ofinansierade reformer i övrigt. Därför är mitt korta svar på frågan om fastighetstaxeringen – kort, naturligtvis, eftersom det är en enkel fråga – att frågorna ska behandlas i ett sammanhang och att vi återkommer under nästa år i samband med budgetpropositionen med våra förslag kring den framtida fastighetstaxeringen.

Anf. 34 CARL FREDRIK GRAF (m):

Fru talman! Interpellationsinstitutet i riksdagen är en del av riksdagens kontrollmakt över regeringen. Interpellationer kan användas för att ställa frågor i vissa ämnen – bredare eller smalare. Jag har riktat en interpellation om fastighetsskatten till finansministern.

Finansministern har i sin replik gått igenom äldreomsorgen och skolan – ja, i stort sett alla områden utom just fastighetsbeskattningen och de frågor som mina kolleger och jag har riktat till honom. Skälet till att finansministern väljer att tala om helt andra frågor är naturligtvis att han inte har några besked. Han vet kanske inte ens vad han vill när det gäller fastighetsbeskattningen.

Ett besked tycker jag mig till slut ändå ha fått, så det var bra att denna debatt kom till stånd. Det är det att ytterligare debatt bordläggs till bud-

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

*Svar på
interpellationer*

getpropositionen i september år 2000. Då avser finansministern att lägga fram någon sorts förslag när det gäller fastighetsbeskattningen. I knappt ett år får medborgarna vänta och se på vilket sätt de förhöjda omräkningstalen och de höjningar av taxeringsvärdena på hyresfastigheter som blir följden av den allmänna fastighetstaxeringen nästa år ska slå igenom.

Vi i Moderaterna kommer självklart att driva på i denna fråga. När Carl Bildt uttalade sig förra gången sänkte Göran Persson fastighetsskatten med två tiondelar samma vecka, så det finns anledning för oss att vara på hugget och driva på.

Jag hade kanske ändå hoppats att vi skulle ha kunnat diskutera fastighetsskatten lite mer och sluppit denna typ av osakliga påståenden från finansministerns sida, som handlar om moderat politik i största allmänhet. Det var helt onödigt, och det var dessutom fel i sak. Jag tycker att det är beklagligt att finansministern väljer att föra debatten på det sättet. Men vi moderater kommer att fortsätta denna kamp för sänkt fastighetsskatt. Det lovar jag, fru talman. Det har tydligen finansministern också insett.

Anf. 35 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s):

Fru talman! Jag kan bara konstatera att när jag nu citerar moderaternas förslag i riksdagen försöker de inte vidkännas förslagen. Moderaterna har i denna kammare föreslagit sänkt a-kassa, sänkt sjukförsäkring och sänkta insatser till vården, skolan och omsorgen. Det är ett faktum. Det är en sådan moderat politik som jag inte gillar. Vill man sänka skatterna på det sätt som moderaterna gör kan man inte heller klara de åtaganden vi har när det gäller den gemensamma välfärden.

Finns det något som oroar husägare, och inte bara husägare utan framför allt hyresgäster, så är det naturligtvis moderaternas tal om fastighetsbeskattningen och den oro som moderaterna sprider omkring sig. Jag vill gärna påminna framför allt de moderata talarna om att regeringen har föreslagit en sänkning av fastighetsbeskattningen för hyresgäster, alltså för hyresfastigheterna. Det innebär sänkt skatt – sänkt hyra – för väldigt många människor i vårt land under kommande år. Jag inser att moderaterna i stort sett enbart talar om småhusägare här. De ser inte att hyresgäster också är en del av diskussionen om fastighetsbeskattningen. Därför kommer det självklart att vara så när vi tittar på fastighetsbeskattningen under kommande år att det handlar om helheten. Det handlar både om dem som bor i småhus och om dem som bor i lägenhet, alltså i flerbostadshus.

Självklart ska vår helhetsbild vara att det ska vara fördelningspolitiska hänsyn som vägs in. De som har låga inkomster ska naturligtvis också vara de som vi i första hand främjar genom beskattningen och genom den allmänna välfärdspolitik som vi bedriver. Jag inser att det smärtar moderaterna när vi från socialdemokratiskt håll tvingas konstatera att moderaterna inte vill acceptera det här sambandet mellan skatt och en god välfärdsutveckling.

Överläggningen var härmed avslutad.

10 § Förnyad bordläggning

Föredrogs men bordlades åter
Finansutskottets betänkande 1999/2000:FiU6
Skatteutskottets betänkande 1999/2000:SkU4
Socialförsäkringsutskottets betänkande 1999/2000:SfU3
Kulturutskottets betänkande 1999/2000:KrU5
Utbildningsutskottets betänkanden 1999/2000:UbU4–UbU6
Trafikutskottets betänkanden 1999/2000:TU2 och TU3

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

11 § Bordläggning

Anmälades och bordlades
Förslag
1999/2000:RR3 Riksdagens revisorers förslag angående det statliga
stödet till lokala investeringsprogram för en ekologiskt hållbar ut-
veckling

12 § Anmälan om interpellation

Anmälades att följande interpellation framställdes

den 25 oktober

1999/2000:43 av *Ola Karlsson* (m) till näringsminister Björn Rosengren
Företagandet för statligt ägda företag

Interpellationen redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabb-
protokoll tisdagen den 2 november.

13 § Anmälan om frågor för skriftliga svar

Anmälades att följande frågor för skriftliga svar framställdes

den 25 oktober

1999/2000:107 av *Lars Wegedal* (s) till socialminister Lars Engqvist
Spelmissbruk

1999/2000:108 av *Cristina Husmark Pehrsson* (m) till miljöminister
Kjell Larsson
Tvångsinlösning av naturreservat

den 26 oktober

1999/2000:109 av *Lars Ångström* (mp) till statsrådet Leif Pagrotsky
Bofors provisioner till Indien

1999/2000:110 av *Henrik S Järrel* (m) till justitieminister Laila Freivalds
Patentverkets information om dataprogram

Frågorna redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll
tisdagen den 2 november.

14 § Anmälan om skriftliga svar på frågor

Anmäldes att skriftliga svar på följande frågor inkommit

den 22 oktober

1999/2000:56 av *Jerry Martinger* (m) till näringsminister Björn Rosengren
Gotlandstrafiken

1999/2000:66 av *Agne Hansson* (c) till näringsminister Björn Rosengren
Säkrare kollektivtrafik med buss

den 25 oktober

1999/2000:60 av *Maud Ekendahl* (m) till justitieminister Laila Freivalds
Polisernas situation

1999/2000:62 av *Ragnwi Marcelind* (kd) till justitieminister Laila Freivalds
Ekonomiska förutsättningar för extraordinära händelser

1999/2000:63 av *Maud Ekendahl* (m) till justitieminister Laila Freivalds
”Knivlagen”

den 26 oktober

1999/2000:77 av *Ann-Marie Fagerström* (s) till näringsminister Björn Rosengren
Företags verksamhet

1999/2000:97 av *Maria Larsson* (kd) till statsrådet Mona Sahlin
IUC:s medelstilldelning i budgetpropositionen

Svaren redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll
tisdagen den 2 november.

15 § Kammaren åtskildes kl. 15.29.

Förhandlingarna leddes av talmannen.

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

Vid protokollet

ULF CHRISTOFFERSSON

/Barbro Nordström

Innehållsförteckning

1 § Justering av protokoll	1
2 § Anmälan om kompletteringsval till kulturutskottet	1
3 § Meddelande om aktuell debatt	1
4 § Meddelande om frågestund	2
5 § Meddelande om information från regeringen.....	2
6 § Svar på interpellation 1999/2000:22 om flyktingpolitiken och utbildning	2
Anf. 1 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	2
Anf. 2 STEN ANDERSSON (m)	4
Anf. 3 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	5
Anf. 4 STEN ANDERSSON (m)	6
Anf. 5 MAGDA AYOUB (kd).....	7
Anf. 6 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	7
Anf. 7 STEN ANDERSSON (m)	8
Anf. 8 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	8
7 § Svar på interpellation 1999/2000:25 om proffsboxning i Sverige	9
Anf. 9 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	9
Anf. 10 STEN ANDERSSON (m)	9
Anf. 11 PETER PEDERSEN (v).....	10
Anf. 12 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	11
Anf. 13 STEN ANDERSSON (m)	12
Anf. 14 PETER PEDERSEN (v).....	12
Anf. 15 Statsrådet ULRICA MESSING (s)	13
8 § Svar på interpellation 1999/2000:18 om beskattning av utlandssvenskar	13
Anf. 16 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	13
Anf. 17 CARL FREDRIK GRAF (m).....	14
Anf. 18 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	15
Anf. 19 CARL FREDRIK GRAF (m).....	16
Anf. 20 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	17
Anf. 21 CARL FREDRIK GRAF (m).....	17
Anf. 22 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	17
9 § Svar på interpellation 1999/2000:26 om fastighetsskatten	18
Anf. 23 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	18
Anf. 24 CARL FREDRIK GRAF (m).....	18
Anf. 25 CARL ERIK HEDLUND (m).....	19
Anf. 26 MARIETTA DE POURBAIX-LUNDIN (m)	20
Anf. 27 CATHARINA HAGEN (m)	20
Anf. 28 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	21
Anf. 29 CARL FREDRIK GRAF (m).....	22
Anf. 30 CARL ERIK HEDLUND (m).....	23
Anf. 31 MARIETTA DE POURBAIX-LUNDIN (m)	23
Anf. 32 CATHARINA HAGEN (m)	24
Anf. 33 Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	24

Anf. 34	CARL FREDRIK GRAF (m).....	25
Anf. 35	Finansminister BOSSE RINGHOLM (s)	26
10 §	Förnyad bordläggning	27
11 §	Bordläggning.....	27
12 §	Anmälan om interpellation	27
13 §	Anmälan om frågor för skriftliga svar.....	27
14 §	Anmälan om skriftliga svar på frågor.....	28
15 §	Kammaren åtskildes kl. 15.29.....	29

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

Prot.
1999/2000:19
26 oktober

Elanders Gotab, Stockholm 1999